

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **MARKÍZA – SLOVAKIA, spol. s r.o.**, so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpená: *DEDÁK & Partners, s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava*, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/073/2013 zo dňa 10. septembra 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/073/2012 zo dňa 10. septembra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Š. P., Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 04.11.2013, domáhala postupom podľa ustanovení

§ 2501 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/073/2013 zo dňa 10.09.2013.

Odporkyňa (ďalej aj Rada), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.), rozhodnutím č. RP/073/2013 zo dňa 10.09.2013 (vydaným v správnych konaniach č. 195-PLO/O-2113/2013, 231-PLO/O-2654/2013, 264-PLO/O-3209/2013) uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 16.000 € za porušenie povinnosti uvedenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe DAJTO dňa 11.01.2013 o cca 00:31 hod. a dňa 20.01.2013 o cca 23:55 hod odvysielala komunikáty s názvom *Sexy výhra* a dňa 30.03.2013 o cca 07:00 hod a dňa 01.05.2013 o cca 07:00 hod odvysielala komunikáty s názvom *Akčná výhra*, ktoré naplnili definíciu telenákupu, keď obsahovali nejednoznačné, nepresné a nesprávne inštruovanie o spôsobe riešenia zadaných úloh.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že odvysielané komunikáty obsahovali priamu ponuku (zverejnenie audiotextového čísla a výzva na zavolanie) vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu (hru o cenu), a preto tieto komunikáty naplnili definíciu telenákupu, v dôsledku čoho sa na ne vzťahuje úprava § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa uviedla, že na základe poskytnutých informácií v odvysielaných príspevkoch diváci nemali možnosť identifikovať všetky znaky, ktoré mali zohľadniť a ich číselné hodnoty. Hoci celá úloha bola prezentovaná ako jednoduchá a poskytnuté informácie ako dostačujúce pre jej riešenie, je zrejmé, že tieto neboli jednoznačné, úplné, presné a ani správne a nepostačovali na vyriešenie zadanej úlohy moderátorkou prezentovaným spôsobom.

Rada dospela k záveru, že odvysielané komunikáty, ktoré naplnili definíciu telenákupu boli nečestné, nakoľko boli vysielané tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o náročnosti riešenia zadanej úlohy a spôsobe jej riešenia za účelom presvedčiť ho, aby sa hry o cenu zúčastnil. Jednotlivé úlohy boli prispôbované tak, aby recipienti nemohli identifikovať všetky znaky, ktoré majú byť nositeľmi číselnej hodnoty, resp. číselnú hodnotu týchto znakov, čím sa pre nich stali neriešiteľné na základe matematických postupov.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 16.000 €.

II.

Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku uviedla, že na základe vizuálneho ako aj verbálneho zadania, viacnásobne proklamovaného počas vysielania bolo divákovi

zrejme, že úlohou je spočítať všetky *čísla* viditeľné na obrázku, pričom obrázok bol vymedzený jeho zreteľným orámovaním, teda nebolo pochybností, ktorá časť obrazovky bola obrázkom, kde sa nachádzali *čísllice*, ktoré bolo potrebné spočítať. Zároveň odznegli pre diváka aj ďalšie podstatné informácie, ktoré divákovi naznačili správny postup, spôsob uvažovania, informovali ho o skutočnosti, že čísllice môžu byť aj ukryté a že sa má zamerať na čísllice všetkých možných sústav.

Zdôraznila, že sčítanie je počtový výkon, binárna operácia, ktorá usporiadanej dvojici reálnych čísel priraduje číslo označené symbolom $a+b$.

Čísla, ktoré sa pri sčítaní sčítavajú sa nazývajú sčítance. Výsledok sčítania je číslo, ktoré sa nazýva súčet. Čísllice alebo cifra je znak (symbol) používaný na zápis hodnoty čísla v danom ráde v pozičnej číselnej sústave.

V desiatkovej (decimálnej) sústave sa používajú čísllice 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Na zápis čísiel v šestnástkovej (hexadecimálnej) sústave sa ako čísllice používajú aj písmená A, B, C, D, E, F.

Rímske čísllice: I = 1, V = 5, X = 10, L = 50, C = 100, D = 500, M = 1000. Pojem digitálny označuje veličiny, vyjadrené v diskkrétnej (nespojitej) číselnej forme (obvykle v binárnej sústave pomocou jednotiek a núl.

Navrhovateľka tiež podrobne rozpísala, akým spôsobom sa mali konkrétne príklady počítať, ktorým číslam a znakom bola pridelená aká číselná hodnota a aký bol správny výsledok.

Navrhovateľka uviedla, že zákon č. 308/2000 Z.z. neobsahuje definíciu *slušnosti* a *čestnosti*, neobsahuje výklad k tomuto ustanoveniu zákona, teda vysielateľ môže pri definovaní týchto pojmov v nadväznosti na aplikáciu predmetného ustanovenia zákona aplikovať len všeobecné a verejnosťou prijateľné normy slušnosti a čestnosti. Má za to, že celé vysielanie vysielateľa je možné považovať za také, ktoré je slušné a čestné a nemá vedomosť o tom, že by obsahom vysielania vysielateľa boli akékoľvek nečestné alebo neslušné obsahy. Vo všeobecnosti je možné čestnosť a slušnosť považovať za spoločenské hodnoty prisudzované procesom alebo javom danou spoločnosťou. Je zrejme, že obsah týchto pojmov a ich výklad bude závisieť od spoločnosti, od doby, v ktorej sú posudzované, od okolností, za ktorých dochádza k ich posúdeniu od ďalších faktorov, ktoré budú mať jednoznačne vplyv na výklad a obsah týchto pojmov. Pojem slušnosť a čestnosť v súčasnej spoločnosti sú kritériami morálky a etiky, dôležitým javom, ktorý by mal byť princípom každej spoločnosti. Je nespochybniteľné, že vplyv na morálku spoločnosti majú aj médiá, preto je v tejto súvislosti vysielateľovi nejasné, na základe čoho považuje správny orgán napadnuté vysielanie za nečestné a neslušné. (Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku citovala z odbornej publikácie: Právny rozbor, Advokátni kancelár JUDr. Anna Stará pre Objednateľa: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání; z 11. apríla 2006, Praha.)

K právnej postate posúdenia predmetných vysielaní ako telenákupu navrhovateľka uviedla, že sa nestotožnila s právnym názorom odporkyne, ktorá podradila odvysielané komunikáty ustanoveniam upravujúcim vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie, teda keď predmetné komunikáty považuje za telenákup podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Podľa názoru vysielateľa predmetné komunikáty vykazujú jasné znaky zábavného súťažného formátu, nie sú priamou ponukou vysielanou verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Navrhovateľka má za to, že pokiaľ majú byť predmetné komunikáty považované za *telenákup* tak, ako je pojem *telenákup* definovaný v ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., je potrebné naplniť všetky kritériá definované v § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň musia byť naplnené kritériá definované v ustanovení § 31a ods. 1/ zákona č. 308/2000 Z.z.

Podľa jej názoru *telenákup* je formou mediálnej komerčnej komunikácie a ako taký musí byť preukázané, že vysielaný komunikát naplnil kritériá mediálnej komerčnej komunikácie vo všetkých častiach. Musí byť teda preukázané, že v danej veci išlo o skutočnú ponuku služieb, skutočné nabádanie diváka zaobstarať si tovary alebo služby a o skutočný odpliatny vzťah. V opačnom prípade nie je možné predmetné komunikáty považovať za telenákup, ale za reláciu zábavného charakteru s prvkami hry. Navrhovateľka poukázala aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len SD EÚ) vec C-195/06 (Kommunikationsbehörde Austria c/a Österreichischer Rundfunk).

Navrhovateľka uviedla, že odvysielané komunikáty boli samostatnou programovou jednotkou, vysielateľom prezentované ako zábavný formát s prvkami hry. Z pohľadu vysielateľa išlo o nakupovaný akvizičný program, a to od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., pričom vysielateľ nezasahuje do obsahu nakúpeného programu a zaväzuje sa odvysieláť ho tak, ako bol výrobcom diela dodaný. Vysielateľ nedisponuje obsahom týchto relácií. Vysielateľ nakupuje predmetné programy ako akvizície a tieto zaraďuje do vysielania ako akvizičné zábavné programy, teda nepredáva vysielací čas s cieľom vysieláť reklamu alebo telenákup tretej osoby. Vysielateľ sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, ktoré plynú z jeho hospodárskej činnosti pri realizácii predmetných komunikátov a ani pri akejkoľvek jeho inej podnikateľskej činnosti. *Vysielateľ má právo na kontrolu obsahu zadaných súťaží tak, aby tieto neboli v rozpore s ustanoveniami zákona.* Predmetné komunikáty sú vysielané v dennej periodicite, ako pravidelný programový formát, z celkového vysielacieho času tvoria minimum, nakoľko programová služba DAJTO je vysielaná 24 hodín denne. Vysielanie predmetných komunikátov nie je nosným vysielacím programovým formátom programovej služby DAJTO, programová služba DAJTO je monotypovou programovou službou, ktorej viac ako 80% programov tvorí dramatika, resp. dramatický programový typ (z prevažnej časti filmy, seriály). V predmetných komunikátoch nie je nikde prezentovaný žiadny obchodný názov, obchodná značka, obchodná známka, tovary alebo služby tretích subjektov a nie je ani prezentované ďalšie vysielanie vysielateľa. Otázky, ktoré sú súčasťou predmetných komunikátov sú náhodné, nie sú spájané s nijakým obchodným menom, názvom, značkou, tovarom alebo službou tretieho subjektu. Obsah predmetných komunikátov nie je možné nijakým bežným a ani skrytým spôsobom spojiť

s akoukoľvek komerčnou činnosťou akéhokoľvek tretieho subjektu. Podľa názoru navrhovateľky teda odvysielané komunikáty nie je možné považovať za telenákup a tak ich nie je možné podriadiť pod ustanovenia upravujúce vysielanie reklamy a telenákupu.

Navrhovateľka ďalej namietala aj výšku uloženú pokuty z dôvodu, že nereflektuje naposledy právoplatne uloženú sankciu, keďže vysielateľka doteraz nebola sankcionovaná za porušenie v rozhodnutí uvedeného ustanovenia zákona. Poukázala pritom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/28/2007, a tak je podľa navrhovateľky pokuta vo výške 16.000 € neprimeraná a neodôvodnená.

Poukazujúc na uvedené navrhovateľka navrhla, aby najvyšší súd predmetné rozhodnutie odporkyne zrušil a v prípade, ak uvedenému návrhu súd nevyhovie, aby adekvátne znížil uloženú sankciu tak, aby spĺňala svoj preventívny a výchovný účel.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/073/2013 zo dňa 10.09.2013 potvrdil.

V dôvodoch uviedla, že pri otázke posúdenia odvysielaných komunikátov vychádzala z rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06 a z definície *telenákupu* a mediálnej komerčnej komunikácie obsiahnutej v zákone č. 308/2000 Z.z. Podľa tohto rozhodnutia SD EÚ vysielanie, počas ktorého vysielateľ ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o ceny zavolaním na telefónne číslo so zvýšenou sadzbou, teda za odplatu, je telenákupom, ak spĺňa tieto kritériá:

- skutočná ponuka služby s ohľadom na účel vysielania, ktorého je hra súčasťou,
- význam hry v rámci vysielania z hľadiska časového rozsahu a predpokladaného ekonomického prínosu,
- typ otázok kladených účastníkovi hry.

Zo samotného obsahu týchto komunikátov je zřejmé, že nejde o štandardné zábavné programy. Model týchto komunikátov sa zakladá na tom, aby sa čo najväčšie množstvo recipientov pokúsilo dovolať do štúdia. Nejde o klasické ponúknutie rozptýlenia ako je to v prípade vedomostných hier vysielaných vysielateľom, ale je evidentné, že účelom týchto komunikátov je osloviť čo najväčšie množstvo recipientov, aby využili službu tretej osoby (ponúkanú hru o cenu) zavolaním na telefónne čísla uvádzané na obrazovke. Tvrdenie, že ide o akvizičný program je pre posúdenie, či komunikát naplnil definíciu telenákupu irelevantné. V konečnom dôsledku, telenákup ako formu mediálnej komerčnej komunikácie spravidla vždy vyrába tretia osoba. Skutočnosť, či navrhovateľ môže zasahovať do obsahu týchto komunikátov je vzhľadom na objektívnu zodpovednosť vysielateľa irelevantná. Zo všeobecných pravidiel hry *Sexy výhra* a *Akčná výhra* vyplýva, že podporujú aktivity a značky tretej osoby. Poskytovanie interaktívnych hier je obchodným modelom, na ktorom funguje spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd. Odvysielané komunikáty tvoria 6 – 7%

denného vysielačieho času programovej služby DAJTO, čo nie je zanedbateľné. Podľa aktuálne platnej licencie má navrhovateľka vyhradených vysielačieho času doplnkového vysielačieho času (§ 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z.z.) 15% z celkového času vysielačieho času programovej služby DAJTO. Trvanie predmetných komunikátov predstavuje z časového hľadiska cca tretinu času, ktorú vysielačieho môže podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyhraďiť vysielačieho reklamy a telenákupu v jednom dni a cca polovicu času, ktorú môže vysielačieho podľa svojej aktuálnej licencie vyhraďiť vysielačieho reklamy a telenákupu. Hra o cenu predstavuje celý obsah komunikátu a jediným účelom takéhoto komunikátu je poskytnutie služby – hry.

Tvrdenie navrhovateľky, že predmetné komunikáty nakúpila ako akvizície a tieto zaraďuje do vysielačieho ako akvizičné zábavné programy, čiže nepredáva vysielačieho čas s cieľom vysielačieho reklamu a že sa nepodieľa na akýchkoľvek ziskoch výrobcu diela, považuje odporkyňa za účelové. Podľa týchto vyjadrení navrhovateľky tretia osoba na programovej službe DAJTO propaguje a poskytuje svoje služby bez toho, aby mal z toho vysielačieho akýkoľvek zisk, pričom tieto programy ani nie sú prerušované vysielačieho reklamy, takže nemá ani profit z reklamy. Svojím cieľom sa však predmetné komunikáty v ničom nelíšia od bežnej reklamy a telenákupu, ich špecifické spracovanie má pôsobiť atraktívnejšie, avšak to nemá vplyv na ich právnu kvalifikáciu. Z pravidiel odvysielačieho komunikátov vyplýva, že pri vysielačieho audiotextových hier vysielačieho programovej služby buď vyhlasovateľovi súťaže predá vysielačieho čas (obdoba reklamy alebo telenákupu), alebo sa podieľa na príjmoch vyhlasovateľa súťaže zo súťaží organizovaných prostredníctvom jeho vysielačieho. Vysielačieho tak za každých okolností získava odplatu za poskytovanú službu. Vysielačieho audiotextových hier je prezentované ako alternatíva reklamy pre získavanie príjmov z vysielačieho. Vyhradenie časového úseku v rozsahu jeden a pol hodiny denne vysielačieho danej hry nasvedčuje tomu, že to nie je pre vysielačieho ekonomicky zanedbateľnosťou činnosťou. V posudzovaných komunikátoch dochádza k skutočnej ponuke služieb tretej osoby za odplatu. Odporkyňa nemohla vyhodnocovať obsah kladených otázok, keďže v predmetných komunikátoch neboli divákovi kladené otázky, ale mali za úlohu vyriešiť zadanie pripomínajúce matematický príklad. Podmienku prepojenia otázok s poskytovaním služieb a tovarov v prípade predmetných komunikátov nebolo potrebné skúmať z hľadiska ich prepojenia so živnosťami, remeslami, podnikaním a profesiami. Predmetné komunikáty predstavujú službu tretej osoby, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá spočíva v poskytnutí možnosti divákovi vyhrať prezentovanú finančnú odmenu na základe správnej odpovede na zadanú úlohu a odplatom za jej poskytnutie je suma, ktorú volajúci zaplatia za volanie na telefónne čísla so zvýšenou sadzbou. V danom prípade nemuseli byť kladené otázky, resp. zadanie úlohy, či jej riešenie prepojené s činnosťou tretej osoby, ktorá bola vyhlasovateľom súťaže, nakoľko samotné usporiadanie hry je jej činnosťou, ktorá bola priamo ponúkaná a aj poskytovaná. Takéto konanie je typovo zhodné s inými formami telenákupu, a preto je opodstatnená aj rovnaká miera regulácie vysielačieho predmetných komunikátov.

Odporkyňa dospela k záveru, že pri vysielačieho predmetných komunikátov navrhovateľka porušila svoju povinnosť zabezpečiť, aby jej vysielačieho bolo *čestné*. Pri vymedzení pojmu *čestnosť* v predmetnom prípade musí byť zohľadnené jeho spojenie

s vysielaním telenákupu. Pojem čestnosť je morálnou kategóriou. Čestné informovanie je také, ktorého obsah bude v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza, nesmeruje k neúplnému alebo nepresnému informovaniu vykonávanému najmä s cieľom vyvolať alebo vytvoriť predpoklady pre vyvolanie rozhodnutia v recipientovi, ktoré by pri riadnom informovaní neurobil, alebo pravdepodobne neurobil a to najmä zo zisťných dôvodov. Čestný telenákup je taký, ktorého obsah nebude zavádzajúci, nebude teda prezentovať ponúkanú službu alebo tovar tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o ich vlastnostiach, kvalitách, použití, účinkoch, charakteristike, význame pre recipienta.

Odporkyňa poukázala na niektoré vyjadrenia moderátorky v programe odvysielanom dňa 11.01.2013 (spočítať všetky čísla na obrazovke; vypočítať matematický príklad; spočítať všetky čísla na obrázku), ktoré boli neúplné, mätúce a navzájom sa vylučujúce, v dôsledku čoho nemohli recipientov inštruovať k správne riešeniu úlohy. Recipienti mali možnosť zúčastňovať sa predmetnej hry počas celého jej trvania, preto tí, ktorí volali na začiatku, boli inštruovaní na použitie iného postupu, ako tí, ktorí ju začali sledovať v strede alebo pred koncom. Vzhľadom na rôzne zadania úlohy, ktoré sa v priebehu hry menili, bolo možné uvažovať o veľkom počte zápisov riešenej úlohy. Je zrejmé, že je rozdiel medzi spočítaním čísiel na obrázku a na obrazovke, na ktorej boli okrem čísiel v obrázku aj telefónne čísla, hodnota sumy, ktorú bolo možné aktuálne vyhrať, časomiera atď. Rovnako aj označenie úlohy ako matematického príkladu a následne inštrukcia pre recipientov spočítať všetky čísla, sú zavádzajúce.

Riešenie úlohy ako matematického príkladu (teda postupovanie pri riešení úlohy s ohľadom na použité znamienka) by viedlo k výsledku 150, čo ale evidentne nebola správna odpoveď. Jednoduché spočítanie čísiel na obrázku by viedlo k výsledku 88, čo ale tiež nebola správna odpoveď.

Rovnako zamieňanie pojmov číslica a číslo má za následok, že diváci nemôžu určiť, ako majú vlastne pri riešení zadanej úlohy postupovať. Kým číslo je vyjadrením množstva, počtu poradia (napr. 14), číslica je písomný znak pre číselnú hodnotu (arabské číslice 0, 1, 2 ... až 9). Číslice však môžu byť aj rímske, grécke, hebrejské. Ak teda moderátorka vyzývala divákov, aby spočítali všetky čísla, vyzývala ich k inému riešeniu úlohy, ako keď ich vyzývala, aby spočítali všetky číslice. Riešenie príkladu tak nemalo pevné pravidlá, a tak bolo fakticky neriešiteľné. V odvysielanom komunikáte boli na základe neznámeho kľúča pripisované rôznym znakom rôzne hodnoty. Vzhľadom na nejednoznačné zadanie mohol byť výsledok, ku ktorému by sa dopracovali diváci, prakticky akýkoľvek. Zo zadania nevyplývalo, že diváci mali zohľadniť aj číslice iných sústav (rímske číslice). Taktiež nie je zrejmé, ako sa recipienti mohli dopracovať k záveru, že zápis *II* má mať hodnotu 1. Netransparentný je aj postup účastníka konania, na základe ktorého po sebe nasledujúcim písmenám *VI* v slovnom spojení obsiahnutom na obrázku pripísal hodnotu 6, ale po sebe nasledujúcim písmenám *IL* hodnotu 49 nepripísal. Tiež nie je zrejmé, prečo mala jedna zátvorka hodnotu 100 (čo má zrejme vychádzať z toho, že má ísť o rímsku číslicu *C*) a ďalším

táto hodnota pripísaná nebola a na základe akého kľúča sú znamienku = pripísané až 3 číselné hodnoty (dvakrát hodnota 1 – rímska číslica I a raz hodnota 2 – rímska číslica II), keď napr. znamienku + bola pripísaná len jedna číselná hodnota. K úlohe na obrazovke neboli recipientom poskytnuté žiadne pravidlá, ako by ju mohli riešiť. Diváci boli informovaní neúplne a nesprávne o postupe pri riešení zadanej úlohy.

Odporkyňa podobným spôsobom rozobrala aj ďalšie odvysielané komunikáty v dňoch 20.01.2013, 30.03.2013 a 01.05.2013, kde poukázala na rozporuplné vyjadrenia moderátorky programu. Poukázala na netransparentnosť pripísania rôznych hodnôt rôznym číslam ako aj obrázkom zobrazeným na obrazovke. Riešenia boli prezentované ako „nič komplikované“, na riešenie malo byť postačujúce len spočítanie všetkých čísiel, čo však nebola pravda. Do počítania bolo potrebné zahrnúť aj ďalšie znaky, ktoré navrhovateľ označil (často na základe netransparentných pravidiel) za nositeľov číselnej hodnoty.

Zadania všetkých úloh tak, ako boli prezentované na obrázku a približované moderátorkami nedávalo divákovi možnosť na ich správne riešenie, nakoľko im neumožňovalo správne identifikovať všetky znaky, ktoré majú byť nositeľmi číselnej hodnoty. Z porovnania jednotlivých prípadov vyplýva, že navrhovateľka účelovo pripisovala rôznym znakom rôzne hodnoty. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí dospela k záveru, že odvysielané komunikáty, ktoré naplnili definíciu telenákupu neboli čestné, pretože boli vysielané tak, aby poskytnutím nesprávnych, nejednoznačných alebo nepresných informácií vytvoril v recipientovi klamlivú predstavu o náročnosti riešenia zadanej úlohy a spôsobe jej riešenia za účelom presvedčiť ho, aby sa hry o cenu zúčastnil.

Odporkyňa uložila navrhovateľke pokutu za každý čiastkový útok vo výške 4.000 €. Rada zohľadnila skutočnosť, že navrhovateľku sankcionuje za štyri čiastkové útoky a nie za jeden útok. Ak subjekt spáchal delikt, ktorý je vzhľadom na početnosť čiastkových útokov štyrikrát rozsiahlejší, a teda toľkokrát aj závažnejší ako predchádzajúci spáchaný delikt, tak aj sankcia bude musieť byť intenzívnejšia. Akýkoľvek iný spôsob výpočtu sankcie by bol neodôvodnený a tým pádom nepreskúmateľný. Odporkyňa poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6SŽ/7/2012, ktorý potvrdil rozhodnutie odporkyne týkajúce sa trinástich čiastkových útokov, kde bola výsledná sankcia vo výške 43.147 € (13x 3.319 €). Postup Rady pri určovaní výšky sankcie za pokračujúci správny delikt spočívajúci v zohľadnení množstva čiastkových útokov pri určení závažnosti protiprávneho konania tak už bol aprobovaný aj najvyšším súdom. Odporkyňa použila správnu úvahu, ktorú podrobne vysvetlila, ktorá je v súlade so zásadami logického myslenia a nie je v rozpore so zákonom. Absorpčná zásada prichádza do úvahy pri sankcionovaní za viacero deliktov a v posudzovanom prípade navrhovateľka spáchala jeden delikt pozostávajúci z viacerých čiastkových útokov.

Odporkyňa vymedzila v oznámeniach o začatí predmetných správnych konaní skutok, ktorým mohlo dôjsť k porušeniu § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a uviedla aj dôvody, pre ktoré mohlo byť toto ustanovenie porušené. Na základe oznámenia o začatí

správneho konania sa navrhovateľka aj riadne vyjadrila k predmetu správnych konaní. Rada následne v napadnutom rozhodnutí podrobne odôvodnila, prečo dospela k záveru, že vysielaním predmetných komunikátov bol porušený § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 06.05.2014 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojených administratívnych spisov č. 195-PLO/O-2113/2013, 231-PLO/O-2654/2013, 264-PLO/O-3209/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/073/2013 zo dňa 10.09.2013, ako aj s obsahom obrazovo-zvukových záznamov dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne potvrdí.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľka v správnom konaní, ani v konaní pred súdom, nepoprela odvysielanie komunikátov na programovej službe DAJTO s názvom *Sexy výhra* a *Akčná výhra*, ani ich obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky obsiahnutých v opravnom prostriedku bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním programov uvedených v preskúmanom rozhodnutí RP/073/2013 zo dňa 10.09.2013 porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či predmetná sankcia – pokuta vo výške 16 000 € bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 195-PLO/O-2113/2013 zo dňa 23.04.2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 09.05.2013, oznámením o začatí správneho konania č. 264-PLO/O-3209/2013 zo dňa 18.06.2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 10.07.2013, oznámením o začatí správneho konania č. 231-PLO/O-2654/2013 zo dňa 21.05.2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 07.06.2013. V spise sú pripojené obrazovo-zvukové záznamy predmetných programov. V pripojených administratívnych spisoch sa ďalej nachádzajú správy o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z., vyjadrenia navrhovateľky, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 10.09.2013 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na programovej službe *DAJTO* v dňoch 11.01.2013 o cca 00:31 hod., 20.01.2013 o cca 23:55 hod. odvysielala komunikáty s názvom *Sexy výhra* a v dňoch 30.03.2013 o cca 07:00 hod. a 01.05.2013 o cca 07:00 hod. odvysielala komunikáty s názvom *Akčná výhra, ktoré naplnili definíciu telenákupu a obsahovali nejednoznačné, nepresné a nesprávne inštruovanie o spôsobe riešenia zadaných úloh. Za uvedené bola navrhovateľke uložená sankcia – pokuta vo výške 16.000 €.*

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať Š. reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva Š. správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. telenákup na účely tohto zákona je priama ponuka vysielaná verejnosti s cieľom poskytnúť tovar alebo služby vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov za odplatu. Telenákup môže mať formu

- a) telenákupného šotu,
- b) telenákupného pásma v trvaní aspoň 15 minút.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu Š. správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. *Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.*

Podľa smernice Rady 89/552/EHS zo dňa 03.10.1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 sa na účely tejto smernice *za televíznu ponuku tovarov (teleshopping) považuje vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom ponuky tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov.*

Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správny opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), ktorou bola smernica 97/36/ES zo dňa 30.06.1997 zrušená je *telenákup definovaný ako vysielanie priamych ponúk pre verejnosť za odplatu s cieľom poskytnutia tovarov alebo služieb vrátane nehnuteľného majetku, práv a záväzkov* (článok 1.1 písm. l/). Smernica 2010/13/EÚ bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzatá s účinnosťou od 01.01.2013 a tvorí prílohu 1 k zákonu č. 308/2000 Z.z.

Na posúdenie naplnenia zákonných podmienok pojmu telenákup v odvysielaných komunikátoch bolo potrebné skúmať jednotlivé programy z hľadiska ich obsahu, so všetkými obrazovými alebo verbálnymi zložkami a informáciami, ktoré v nich boli obsiahnuté. V danom prípade bola divákovi ponúknutá možnosť zúčastniť sa hry o finančnú odmenu zatelefonovaním na telefónne číslo so zvýšenou tarifnou sadzbou a vyriešením matematického príkladu. Poukazujúc i na výklad únieového práva v rozsudku SD EÚ vo veci C-195/06, senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že na program alebo jeho časť, v ktorých prevádzkovateľ vysielania ponúka divákovi možnosť zúčastniť sa hry o cenu, ktorou

je finančná výhra, a to priamou voľbou audiotextových čísiel, t.j. za odplatu, sa vzťahuje vymedzenie, ktoré citované ustanovenia smernice 97/36/ES zo dňa 30.06.19972, priznáva pojmu teleshopping. A to za predpokladu, ak táto relácia alebo jej časť, predstavuje skutočnú ponuku služieb na základe zohľadnenia cieľa relácie, ktorej je hra súčasťou, významu tejto hry v rámci celej relácie z hľadiska času a predpokladaných hospodárskych výsledkov vo vzťahu k výsledkom očakávaných od celej relácie, ako aj charakteru otázok položených uchádzačom.

Na základe uvedeného výkladu únieového práva vzťahujúceho sa k definícii pojmu telenákup (teleshopping), ktorý vyplýva z citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, nie je možné odvysielané komunikáty považovať za bežné zábavno-súťažné programy. Aj s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. naplňajú odvysielané komunikáty zákonnú definíciu telenákupu.

Televízny divák sa v podstate vytočením telefónneho čísla zaviazal zaplatiť určitú sumu, ktorá je síce nízka (2 € s DPH), ale je vyššia ako tarifa za bežný telefonický rozhovor na Slovensku, a súhlasí s jej zaplatením v nádeji, ktorú mu dáva moderátor programu, ale i stanovené pravidlá, že za jediný telefonický hovor, po správnom zodpovedaní úlohy, vyhrá cenu – 100 €, ktorá vysoko prevyšuje jeho investíciu. V tomto prípade je možné konštatovať, že ide o ponuku finančnej služby - hry vysielateľa pre diváka.

Podľa najvyššieho súdu je v tomto prípade splnená i ďalšia zákonná podmienka, aby bolo možné posúdiť predmetný komunikát ako telenákup (§ 32 ods. 2 citovaného zákona) a to, že ide o *priamu ponuku* vysielanú verejnosti s cieľom poskytnúť službu – finančnú hru. Divák môže priamo pri sledovaní televízneho vysielania vytočením telefónneho čísla využiť priamo ponúkanú hru o finančnú výhru. Práve pojem *priama ponuka pre verejnosť* odlišuje telenákup a reklamu.

Reklama je *nepriamou ponukou tovaru alebo služby*, pretože aj keď je jej cieľom rovnako, ako je cieľom telenákupu, aby si televízny divák kúpil tovary, alebo služby, ktoré propaguje, tým, že ho presvedčí o ich vlastnostiach, konečné štádium obchodu je akcesorické vo vzťahu k jej bezprostredným cieľom a dochádza k nemu neskôr, keď sa spotrebiteľ obráti na príslušnú distribučnú sieť, aby uskutočnil nákup.

Telenákup ide totiž ďalej ako reklama, keďže sa neobmedzuje na reklamný oznam, ale zabezpečuje nie len propagáciu ale i samotný predaj tovaru, či služby.

Tieto úvahy podporujú predpoklad, že posudzované relácie ponúkajú televíznym divákovi možnosť priamo zúčastniť sa na hre tým, že im moderátor poskytuje informácie nevyhnutné na to, aby sa s ním mohli spojiť a dostali sa tak do vysielania a mohli zodpovedať na stanovenú otázku – matematický príklad, čím je splnená podmienka, aby bolo možné predmetný program posúdiť ako priamu ponuku finančnej služby divákovi.

Poukazujúc na uvedený záver považuje najvyšší súd za nedôvodnú i námietku navrhovateľky o nedostatku právomoci odporkyne na vydanie predmetného rozhodnutia. Právomoc Rady rozhodovať o porušení povinnosti vysielateľa televíznej programovej služby je v tomto prípade daná zákonom č. 308/2000 Z.z. a je ju možné vyvodit' z ustanovenia § 5 ods.1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 67 ods.5 písm. a/, keďže v tomto prípade navrhovateľka porušila podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie – telenákupu obsiahnuté v § 32 ods. 4 písm. a/ citovaného zákona, keďže ako vysielateľka je povinná zabezpečiť, aby ňou vysielaný telenákup bol čestný.

S tvrdením navrhovateľky, že z pohľadu vysielateľa išlo o nakupovaný akvizičný program od spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., ktorý zaraďuje ako zábavný program a nepredáva vysielací čas s cieľom vysielat' reklamu alebo telenákup tretej osoby, sa senát najvyššieho súdu nemohol stotožniť. Tvrdenie vysielateľa, že sa nepodieľa na ziskoch výrobcu daného programu považuje senát najvyššieho súdu za účelové, pretože posudzované programy neboli ani raz prerušené vysielaním reklamy. Taktiež aj na internetovej stránke spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd., www.interactv.com je v pravidlách tejto hry uvedené, hneď na úvodnej obrazovke tejto stránky, že je to práve spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá si buď kupuje vysielací čas od televízií, alebo sa podieľa na príjmoch, ktoré plynú z vysielania týchto súťaží. V danej ponuke na tejto internetovej stránke je taktiež zdôraznené, že táto ich ponuka nevyžaduje žiadne investície ani náklady zo strany vysielateľov a že vysielateľ, spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. nikdy za jej ponúkané programy platiť nebude. Keďže toto uvádza priamo spoločnosť TeleMedia InteracTV Ltd., ktorá je vyhlasovateľom tejto súťaže, pri ponuke svojich produktov iným vysielateľom, nie je dôvod predpokladať, že by práve vysielanie na programovej službe *DAJTO* malo byť iné, a mala by to byť práve navrhovateľka, ktorá platí spoločnosti TeleMedia InteracTV Ltd. za odovšielanie predmetného komunikátu.

Reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy (§ 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.). Zákonodarca teda zjavne neupravuje možnosť, aby sa mohol telenákup zaradiť priamo do relácie. Práve naopak vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznatel'né a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zamenitel'né s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní televíznej programovej služby musí byť vysielanie telenákupu oddelené zvukovo-obrazovými alebo priestorovými prostriedkami.

Vo vysielaní televíznej programovej služby sa reklama a telenákup vysielajú v blokoch a oddelene od iných častí tejto programovej služby. Vysielanie samostatných reklamných a telenákupných šotov je povolené vo vysielaní športových udalostí, v ostatných prípadoch je povolené iba výnimočne (§ 34 zákona č. 308/2000 Z.z.).

S poukazom na uvedené je preto potrebné podľa najvyššieho súdu uzavrieť, že v tomto prípade sa uvedenými podmienkami na vysielanie telenákupu navrhovateľka neriadila.

V prejednávanom prípade bolo z hľadiska posúdenia porušenia zákonných povinností vysielateľa podstatný výklad pojmu *čestnosť*, keďže v zmysle § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. je vysielateľ povinný zabezpečiť, aby ním vysielaný telenákup bol čestný. Odporkyňa vo svojom rozhodnutí rozobrala pojem čestnosť využívajúc svoju diskrečnú právomoc; uviedla, že *čestnosť je morálnou kategóriou a čestné informovanie je také, ktoré je v súlade so všeobecne prijímanými pravidlami, verné skutočnosti, ktoré nenavádza a nesmeruje k nepresnému alebo neúplnému informovaniu*. S takouto charakteristikou pojmu čestnosť sa najvyšší súd stotožňuje v plnom rozsahu. Aby bolo takéto vysielanie považované za čestné, musí mať jasné pravidlá, ktoré sa priebežne nebudú meniť. Ak je súčasťou programu akákoľvek úloha, je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť formuláciu jej zadania jasne, stručne a zrozumiteľne pre priemerného recipienta.

Predmetnom preskúmania boli štyri komunikáty. Komunikát *Sexy výhra* odvysielaný dňa 11.01.2013 o cca 00:31 hod obsahoval na vyriešenie úlohu na obrázku, kde sa nachádzal obrázok speváčky Avril Lavigne spolu s jej napísaným menom a rovnica

$$\begin{aligned} &3 + (5 \times 6) + \\ &8 + 40 - 11 + \\ &2 \times (8 \times 5) \\ &= ? \end{aligned}$$

Podľa výpočtu navrhovateľky malo byť správne riešenie príkladu nasledovné:

	Hodnota	Vysvetlenie
AVRIL LAVIGNE	5	rímska V
AVRIL LAVIGNE	1	rímska I
AVRIL LAVIGNE	50	rímska L
AVRIL LAVIGNE	50	rímska L
AVRIL LAVIGNE	5	rímska V
AVRIL LAVIGNE	6	rímska VI
AVRIL LAVIGNE	1	rímska I
	3	číslo 3
	1	znamienko plus = rímska I
	100	zátvorka = rímska C
	1	číslo 5 = rímska I, nakoľko číslo 5 bolo rozdelené
	100	číslo 5 = rímska C, nakoľko číslo 5 bolo rozdelené
	10	znamienko krát = rímska X
	5	digitálne číslo 6
	6	digitálne číslo 6
	100	zátvorka = rímska C
	1	znamienko plus = rímska I
	45	digitálne číslo 8 = 1+2+3....+9
	40	číslo 40
	4	číslo 40

1	mínus 11
1	znamienko plus = rímska I
2	číslo 2
10	znamienko krát = rímska X
45	digitálne číslo 8 = 1+2+3...+9
10	znamienko krát = rímska X
5	číslo 5
1	znamienko rovná sa = rímska I
1	znamienko rovná sa = rímska I
2	znamienko rovná sa = rímska II
<u>2</u>	otáznik
<u>614</u>	→ správny výsledok

Moderátorka relácie na začiatku uviedla, že treba *spočítať všetky čísla na obrazovke*, neskôr, že je treba *spočítať všetky číslice na obrazovke*. Pojem *obrázok* zahŕňa iný objekt ako pojem *obrazovka*, je teda rozdielny, pretože na obrazovke sa nachádzali aj iné číslice, napr. telefónne číslo, výherná suma, cena jednej minúty hovoru. Moderátorka na jednej strane spomenula, že treba vyriešiť *matematický príklad*, na druhej strane inštruovala divákov, že treba len *spočítať všetky číslice*. Rovnako moderátorka spomínala aj znamienka v spojení s číslicami a počítaním. Recipienti tak boli týmto spôsobom zavádzaní o spôsobe riešenia zobrazenej úlohy. Moderátorka žiadnym spôsobom neuviedla, že na zobrazenom obrázku majú byť aj čísla iných sústav, ako sú *šestnástková sústava*, *binárna sústava*, v ktorej boli zapísané digitálne čísla, *rímske číslice*, ktoré sa mali vyskytovať v mene a v priezvisku speváčky AVRIL LAVIGNE.

Použitý znak x môže mať viacero významov – v matematickom príklade ide o znamienko krát, ale v sústave rímskych číslic predstavuje hodnotu 10. Taktiež je rozdiel v pojmoch *číslo* a *číslica*. Pokiaľ *číslic* je len desať – 0, 1, 2, 3...9, *číslo* je zložené z číslic a používa sa na opis množstva 28, 456 ... Recipientom preto nebol daný jednoznačný návod, ako majú zadanú úlohu riešiť, či majú spočítavať čísla, číslice, či majú spočítavať len tie, ktoré sú uvedené na obrázku alebo na celej obrazovke, ako aj, že majú zarátavať aj rímske číslice, ktoré vyzerali rovnako ako znamienka v matematickom príklade. Celá úloha bola zo strany moderátorky prezentovaná ako ľahká, avšak vzhľadom na zmiešavanie rôznych číselných sústav ju za ľahkú nie je možné považovať. Takéto nejednoznačné zadanie úlohy je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z.z. a potom i samotného pojmu čestnosti, ktorú je povinný vysielateľ dodržiavať pri vysielaní telenáku (§ 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.).

Ostatné posudzované programy, odvysielané v dňoch 20.01.2013, 30.03.2013 a 01.05.2013 boli obdobne, ako v posudzovanom programe zo dňa 11.01.2013, prezentované značne nejednoznačným spôsobom. Vo vysielaní zo dňa 20.01.2013 boli dokonca obrázku dievčaťa, bez akýchkoľvek písmen prisúdené hodnoty – rímska I, rímska I, rímska V a rímska

C. Na rozdiel od programu zo dňa 11.01.2013 neboli v programe zo dňa 20.01.2013 podľa vysvetlenia v príklade priznané hodnoty 100 obom zátvorkám, ako rímskemu C.

$$19 + 3 - (5 + 5) +$$

$$8 + 6 \times 3 -$$

$$6 + 13 + 7 = ?$$

Celkový postup navrhovateľky bol v týchto prípadoch netransparentný, nečestný a zavádzajúci. Rada je v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. oprávnená na to, aby dohliadala na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a s využitím vlastnej správnej úvahy, ktorú v rozhodnutí riadne zdôvodní, posudzovala odvysielané informácie a príspevky. Rovnako, ak dospeje k záveru, že určitý program, resp. časť vysielania vysielateľa nebola v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z., je oprávnená skonštatovať jeho porušenie a vyvodiť z toho príslušné sankcie.

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vysporiadal sa s aplikáciou únievého práva ako i s výkladom obsiahnutým v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-195/06 zo dňa 24.05.2007 vo veci Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) proti Osterreichischer Rundfunk (ORF), vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, zistil riadne skutočný stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné, keďže odporkyňa nevybočila z medzí a z hľadísk ustanovených zákonom, pričom napadnuté rozhodnutie vydala na základe zákonom povoleného správneho uváženia, ktoré zodpovedá zásadám logického myslenia a vychádza z podkladov zistených v tomto prípade.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých Š. orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

V judikatúre Ústavného súdu SR sa požiadavka materiálneho právneho štátu akceptovala aj v ďalšom právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy), sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých Š. orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 – II. polrok, s. 750).

Základnú premisu materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že Š. orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 Ústavy SR sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy SR je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Najvyšší súd SR vo svojej skoršej judikatúre dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb –

podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov Rady Európy, aby sa vo svojom práve aj v praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 citovaného Odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením peňažnej pokuty, treba podľa názoru súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní veci vychádzal z nasledovných východísk.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočne odôvodnenú výšku pokuty, najvyšší súd považoval túto jej námietku za účelovú a neodôvodnenú, nakoľko z napadnutého rozhodnutia odporkyne vyplýva, že pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty zohľadnila **závažnosť správneho deliktu**, ktorá spočíva práve v používaní zákonom zakázaných komerčných techník, ktoré môžu viesť k získaniu neoprávnenej výhody oproti subjektom, ktoré využívajú len techniky, ktoré zákon umožňuje. Rada pri určovaní závažnosti správneho deliktu preto vzala do úvahy: skutočnosť, že v dôsledku vysielania komunikátov, ktoré naplnili definíciu telenákupu a ktoré neboli čestné, mohlo dôjsť k zavádzaniu recipientov o charaktere a spôsobe riešenia zadaných úloh tak, že v nich bola vyvolávaná klamlivá domnienka o ich jednoduchom riešení a o spôsobe ich riešenia, v čoho dôsledku mohlo byť protiprávnym konaním účastníka konania priamo dotknuté väčšie množstvo recipientov. Rovnako skutočnosť, že protiprávnym postupom pri vysielaní komunikátov, ktoré mohli naplniť definíciu telenákupu, mohla navrhovateľka získať neoprávnenú konkurenčnú výhodu voči subjektom vysielajúcim komerčné komunikáty v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z.

Miera zavinenia napriek tomu, že navrhovateľka v danom prípade za porušenie povinnosti zodpovedá objektívne, odporkyňa poukázala na to, že v minulosti už bola právoplatne sankcionovaná za porušenie uvedenej povinnosti jednou nefinančnou sankciou – uložením upozornenia na porušenie zákona v rozhodnutí RL/328/2006, pre porušenie § 32 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. (v súčasnosti § 32 ods. 4 písm. a/, b/ citovaného zákona), keď konštatovala, že odvysielanie reklamy bolo nečestné; pričom napriek skôr uloženej sankcii, táto nespĺnila ani výchovný, ani preventívny účel a navrhovateľka znovu úmyselne – nakoľko išlo o vopred pripravený program, porušila povinnosti vysielateľa upravené v zákone o vysielaní a retransmisii.

V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/101/01 zo dňa 26.02.2002, z obsahu ktorého vyplýva, že v administratívnom trestaní uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok. Súd vychádzal i z obsahu opravného prostriedku navrhovateľky, ktorý námietky v tomto smere neuplatnil.

Rozsah a dosah vysielania je zdôvodnený tým, že navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom. **Trvanie a následky porušenia povinností** - Rada sankcionovala spáchanie štyroch správnych deliktov. Tieto skutočnosti zvyšujú celkovú závažnosť posudzovaných skutkov. **Spôsob porušenia povinností** je uvedený vo výroku rozhodnutia odporkyne. Vzhľadom na zákonné rozpätie umožňujúce uloženie pokuty za porušenie predmetnej povinnosti, v tomto prípade pri viaccinnom súbehu, vo výške od 3319 € do 165 069 €, najvyšší súd konštatuje, že uložená sankcia vo výške 16 000 € bola uložená blízko dolnej hranice zákonného rozpätia a z tohto dôvodu možno konštatovať, že v danom prípade Rada prihliadla i na absorpčnú zásadu viažucu sa k výške uloženej pokuty.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/073/2013 zo dňa 10.09.2013 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok 500 € rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. Účet najvyššieho súdu je vedený v Š. P. pod č. X.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 06. mája 2014

JUDr. Jana Z E M K O V Á Ph.D.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková